

Sygn. akt **IV Ka 715/23**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Sądu Okręgowego Mirosław Kędziński

Protokolant stażysta Damian Biesiekierski

przy udziale Ewy Kubery - prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz-Południe w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniach: 6 września 2023 r. oraz 5 grudnia 2023 r.

sprawy **M. U.**, c. S. i B., ur. (...) w K.

oskarżonej z art. 222 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 14 kwietnia 2023 r. sygn. akt III K 103/22

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uznając, że oskarżona M. U. dopuściła się czynu opisanego w pkt 1 czym wyczerpała ustawowe znamiona zarzucanego jej czynu tj. występku z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk na zasadzie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat,

- na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 43a § 1 kk zasądza od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000,00 (trzy tysiące) złotych,

- w pkt 2 na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżoną do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonego A. G. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 1.000,00 (tysiąc) złotych w terminie 2 (dwóch) miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku;

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 (sto) złotych tytułem opłaty za obie instancje oraz obciąża ją wydatkami postępowania w sprawie w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 715/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 14 kwietnia 2023 r., sygn. III K 103/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		M. U.	prawomocne rozstrzygnięcie sprawy III W 255/20 SR w Bydgoszczy; ocena zeznań pokrzywdzonych przez sąd orzekający w sprawie w aspekcie twierdzeń oskarżonej w apelacji;	Akta sprawy III W 255/20 - wyrok z dnia 18 sierpnia 2020 roku i uzasadnienie tego wyroku	k.71 i k. 74
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Akta sprawy III W 255/20 - wyrok z dnia 18 sierpnia 2020 roku z uzasadnieniem	Dokumenty urzędowe , nie budzą żadnych wątpliwości

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1-9	Obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: 1.naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na	# zasadny # częściowo zasadne # niezasadne

treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i dokonanie dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w postaci:

a. wyjaśnień oskarżonej - poprzez uznanie ich przez Sąd meriti za niewiarygodne w części, w której kwestionowała ona swoje sprawstwo, a także w części, w której opisywała postawę funkcjonariuszy podczas interwencji

— podczas gdy wyjaśnienia oskarżonej są szczegółowe, logiczne, spójne, a w konsekwencji winny zasługiwać na wiarę w całości, a postawa funkcjonariuszy ma istotny wpływ na rozstrzygnięcie;

b. zeznań świadka B. G. i S. G. - poprzez uznanie ich przez Sąd meriti za wiarygodne jedynie w części, z jednoczesnym brakiem uzasadnienia przez Sąd powodów nie obdarzenia ich zeznań walorem wiarygodności w całości

— podczas gdy, w/w osoby były naocznymi świadkami zdarzenia, wskazywały na nieprawidłową postawę funkcjonariuszy podczas zdarzenia, ich zeznania były spójne, logiczne i winny zasługiwać na wiarę w całości;

c. zeznań świadka A. U. - poprzez nieuzasadnione nieuwzględnienie dowodu z przesłuchania świadka podczas ustalania stanu faktycznego

— podczas gdy, świadek A. U. wskazała na okoliczności relacjonowane jej przez domowników w tym oskarżoną, dotyczące nieprawidłowości w działaniach funkcjonariuszy, które

zostały potwierdzone przez B. G., S. G. i oskarżoną;

d. zeznań świadka G. K. - poprzez nieuzasadnione uznanie, iż zeznania te przemawiają za sprawstwem oskarżonej, podczas gdy świadek G. K. zeznał na rozprawie, iż „(...) na pewno doszło do szarpaniny, ale nie potrafię powiedzieć, czy popchnęła funkcjonariusza. Nie wiem jak to dokładnie wyglądało. Któryś z funkcjonariuszy chciał panią z tych schodów sprowadzić, bo ona chyba go odpychała z naciskiem na chyba.” - co nie świadczy o pewności świadka co do przebiegu zdarzenia, a w konsekwencji zarzutów kierowanych przeciwko oskarżonej, a ponadto, świadek G. K. nie był obecny na miejscu zdarzenia od samego początku, a w konsekwencji nie mógł mieć wiedzy jak wyglądała początkowa faza przeprowadzanych przez funkcjonariuszy czynności;

e. zeznań świadka A. G. i Ł. B. - poprzez bezkrytyczne uznanie tych dowodów za wiarygodne w całości, a także nie dostrzeżenie przez Sąd meriti, iż z zeznań w/w wynika, iż świadkowie jedynie informowali domowników o posiadaniu stosownych nakazów doprowadzenia A. U. i M. P., bez należytego okazywania tychże dokumentów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przejawiający się w uznaniu, iż ocena postawy policjantów podczas interwencji z dnia 7 listopada 2019 r. była subiektywnie ustalona przez oskarżoną,

— podczas gdy postawę policjantów szeroko opisywali

również świadkowie obecni na miejscu zdarzenia tj. S. G. i B. G.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przejawiający się w uznaniu, iż wyłącznie zachowanie oskarżonej doprowadziło do nerwowej w wysokim stopniu sytuacji na terenie nieruchomości

— podczas gdy, postawa policjantów, na którą wskazywała oskarżona, a także świadkowie (pozostali domownicy) B. G. i S. G. nie pozostawała bez wpływu na sytuację panującą przy ul. (...) w Z., a która to postawa nie została należycie oceniona przez Sąd meriti;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przejawiający się w uznaniu, iż ocena pracy funkcjonariuszy policji, na którą wskazywali naoczni świadkowie zdarzenia tj. S. G. i B. G., nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia,

--- podczas gdy, ocena postawy funkcjonariuszy podczas interwencji ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, bowiem przez jej pryzmat należy oceniać również postawę oskarżonej;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przejawiający się w uznaniu, iż zeznania świadka:

1. W. G. wskazują, iż oskarżona podejmowała działania mające na celu zaniechanie przeszukania na piętrze domu przez funkcjonariuszy;

--- podczas gdy świadek W. G. (1) zeznał, iż nie był

obecny przy fizycznym utrudnianiu czynności przez mieszkańców; przyjechał na miejsce już po całej czynności przeszukania tego domu, a w konsekwencji dowód z przesłuchania tego świadka nie przemawiał za ustaleniem stanu faktycznego, dokonanego przez Sąd meriti;

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, przejawiający się w uznaniu, iż oskarżona dopuściła się zarzucanych jej przestępstw, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przemawia za wnioskiem odmiennym;

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd Odwoławczy zarzutów wskazanych w punktach 1-6 niniejszej apelacji, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

7. obrazę przepisów prawa materialnego, o której mowa w art. 438 pkt 1a k.p.k., poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 115 § 2 k.k., polegające na wzięciu przez Sąd meriti pod uwagę, przy ocenie społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej, jej późniejszego zachowania polegającego na składaniu skarg oraz zażaleń na kwestionowane przez nią działania funkcjonariuszy Policji, podczas, gdy okoliczność ta, jako niemieszcząca się w treści wymienionego przepisu, nie mogła mieć wpływu na rzeczoną ocenę;

8. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na stwierdzeniu, że stopień społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej

był znaczny, podczas, gdy uwzględnienie wszystkich kryteriów zawartych w art. 115 § 2 k.k. powinno prowadzić do stwierdzenia, że czyn zarzucany oskarżonej cechował się nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości, co w konsekwencji skutkowało powinno warunkowym umorzeniem postępowania karnego toczącego się przeciwko oskarżonej.

9. Oskarżona zarzuciła „uznanie jej za winną zarzucanych czynów, mając na uwadze pełen materiał dowodowy, treść zeznań świadków, brak spójności i logiki w zeznaniach pokrzywdzonych oraz innych funkcjonariuszy, jest dla niej krzywdzące. Sąd Rejonowy dał pełną wiarę zeznaniom pokrzywdzonych, mimo że wielokrotnie zwracała uwagę Sądu, że w innym postępowaniu (sygn.. akt III W 255/20), toczącym się równolegle i dotyczącym tej samej interwencji, również wszczętym z zawiadomienia pokrzywdzonych, udowodniła, że pokrzywdzeni składali fałszywe zeznania i została uniewinniona. Ma poczucie niesprawiedliwości, że Sąd nie wziął pod uwagę tego, że pokrzywdzeni w sprawie wskazanej powyżej, zeznając pod przysięgą kłamali w jej sprawie. W sytuacji w której już raz udowodniła swoją niewinność w obliczu oskarżeń funkcjonariuszy, ten sam Sąd uznał ją za winną zarzucanych jej czynów, uznając iż zeznania pokrzywdzonych stanowią niepodważalny dowód jej winy. Nie zostały wzięte pod uwagę żadne inne okoliczności oraz sytuacje budzące wątpliwości, co do zgodności z prawdą a sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonych. Czuje się pokrzywdzona oceną zeznań świadków oraz jej materiału dowodowego. Jedynym dowodem jej winy, jaki

	<p>został przedstawiony w Sądzie przez prokuraturę i oskarżycieli posiłkowych były jedynie ich zeznania. I po kilku latach toczącego się postępowania, przesłuchiwania kilkunastu świadków, również funkcjonariuszy policji, którzy ostatecznie nie potwierdzili wersji przedstawionej przez pokrzywdzonych, uznano że jest to jedyny dowód, na podstawie którego można skazać niewinnego człowieka, wymierzając mu tak surową karę”.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad.1-6,9. Zarzuty niezasadne.</p> <p>Zgodnie z utrwalonym od lat poglądem, wyrażanym tak w doktrynie jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnątrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej.</p> <p>Skarżący, wyrażając własną odmienną oceną dowodów i wyprowadzając własne wnioski w tym zakresie nie wykazali w wiarygodny i przekonujący sposób, aby ocena dowodów</p>		

dokonana przez Sąd meriti nosiła cechy dowolności (wykraczając tym samym poza granice ocen swobodnych zakreślone dyrektywami art. 7 k.p.k.). Tego rodzaju uchybień jakie skarżący podnosili w związku z oceną czynu zarzucanego oskarżonej, aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku w tym zakresie, Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie jednak nie stwierdził. Rzecz w tym, że dla skuteczności zarzutu tego rodzaju (ukierunkowanego na kwestionowanie oceny dowodów) nie wystarczy wysłowienie własnego stanowiska, odmiennego od ustaleń Sądu meriti. Konieczne jest natomiast wykazanie w oparciu o dowody i ich wnikliwą ocenę, że ustalenia te są błędne, wskazanie możliwych przyczyn powstałych błędów i wszechstronne uargumentowanie własnego odmiennego stanowiska.

Sąd Okręgowy stwierdził, że skarżący tego rodzaju argumentacji i na takim poziomie jej przekonywalności, nie przedstawili. Wbrew ich twierdzeniom, analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwala w pełni na podzielenie przekonania Sądu meriti o tym, iż oskarżona swoim zachowaniem zrealizowała znamiona przypisanego jej czynu. Niedostatecznie pogłębiona argumentacja skarżących całkowicie traci swą przekonywalność w konfrontacji ze zgromadzonymi w sprawie dowodami zwłaszcza w postaci wiarygodnych zeznań świadków, innych dokumentów, których łączna synteza w pełni oddaje całokształt okoliczności zdarzeń będących przedmiotem oceny i która bez wątpienia pozwalała Sądowi pierwszej

instancji na przyjęcie prawidłowych ustaleń w zakresie, które włączone zostały do podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku.

Apelacje nie dostarczają dostatecznych argumentów mogących przemawiać za zasadnością ich uwzględnienia, a co za tym idzie, uzasadniać możliwości odmiennego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, owe środki odwoławcze zawierają jedynie odmienną, jednostronną ocenę materiału dowodowego, a podniesione w nich argumenty mają charakter stricte polemiczny a w szczególności abstrahują od treści zebranych dowodów.

Analiza treści sformułowanych przez skarżących zarzutów oraz ich uzasadnienia prowadzi do wniosku, że skarżący dokonania błędnych ustaleń faktycznych upatrują przede wszystkim w nieuprawnionym - ich zdaniem - obdarzeniu wiarą zeznań A. G., Ł. B., G. K., i W. G. przy jednoczesnym zdyskredytowaniu wyjaśnień oskarżonej i wspierających ją zeznań świadków B. G., S. G. i A. U..

Tymczasem Sąd Rejonowy dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w tej części rozważył szczegółowo i wszechstronnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zeznania wszystkich świadków oraz wyjaśnienia oskarżonej. Wskazał którym i dlaczego dał wiarę oraz którym zeznaniom i wyjaśnieniom nie dał wiary, przedstawiając motywy swoich ocen.

Stwierdzić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, pozostaje pod ochroną

prawa procesowego (art.7 kpk) wtedy ,gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art.2§2 kpk),
- stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk),
- jest wyczerpująco i logicznie
  - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
  - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424§1 pkt 1 kpk).

W ramach realizacji zasady zawartej w art.7 kpk sąd ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonywujący (jak ma to miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133).

Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów, o której mowa w apelacjach (a także pozostałych zebranych w sprawie) dokonana przez Sad I instancji i zaprezentowana w szczegółowym uzasadnieniu wyroku.

Skarżący nie wykazali w skargach apelacyjnych, aby w zaskarżonym wyroku, przy ocenie wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonego oraz pozostałych

świadków, oraz dokumentów zebranych w sprawie, Sąd dopuścił się obrazy art.7 kpk.

Apelacje zawierają odmienną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonej i sprowadzają się do założenia, że zeznania świadków, którzy zeznawali „niekorzystnie” dla oskarżonej są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonej.

Sąd odwoławczy nie dostrzega żadnych argumentów dla których świadkowie a zwłaszcza policjanci miał interes w tym, aby w sposób, który nie odpowiada prawdzie, przedstawić stan faktyczny.

Finalnie dzielając w całości argumentację zawartą w rzeczowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd odwoławczy pragnie w pełni się do niej odwołać, nie dostrzegając w związku z tym konieczności ponownego jej szczegółowego przytaczania, odsyła do uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia na str. 5-10.

Należy wreszcie zauważyć, iż merytoryczna ocena dowodów w myśl obowiązujących przepisów procesu karnego, należy do sądu orzekającego, który zachowuje bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi osobami. Lektura protokołów przesłuchania zawierających zazwyczaj treść wystylizowaną przez protokolanta, z istoty rzeczy pełną ocenę ogranicza. Spostrzeżenia i wrażenia wynikające z bezpośredniego kontaktu z osobą przesłuchiwaną, umożliwiające ocenę poziomu intelektualnego przesłuchiwanej osoby, jej stanu emocjonalnego w czasie wypowiedzania się, a także jej zachowania się i sposobu

formułowania wypowiedzi, nie są obojętne dla kształtowania poglądu o wiarygodności przedstawionej relacji.

Odnosząc się zaś do argumentacji oskarżonej odwołującej się do wyroku sądu w sprawie III W 255/20, stwierdzić należy że zawarte tam supozycje nie odpowiadają prawdzie. Faktycznie Sąd w tej sprawie uniewinnił oskarżoną oraz B. i S. G. od zarzutu z art. 65 § 2 kw polegającego na tym , że w dniu 7.11.2019 roku w m. Z. ul. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielili właściwemu organowi państwowemu upoważnionemu do legitymowania wiadomości lub dokumentów, jednakże z uzasadnienia wyroku wynika, że sąd , wbrew twierdzeniom oskarżonej w apelacji, wprost stwierdził, że nie dając wiary policjantom co do twierdzeń związanych z popełnieniem przez obwinionych w.wym wykroczenia, uznał je za wiarygodne co do „ utrudniania przez obwinionych interwencji i poszukiwaniu ukrywającej się osoby ...” Sąd ten odmówił też wiarygodności obwinionych, jakoby nie pomagali ukrywać się przed policją poszukiwanej osoby.

Finalnie w pełni uprawniona jest teza o braku wątpliwości co do winy M. U. w zakresie przypisanego jej czynu.

Ad. 7-8. Zarzuty zasadne.

Sąd odwoławczy nie podziela rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o represji karnej oskarżonej. Wobec oskarżonej zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania; nie jest ona osobą zdemoralizowaną

a popełniony czyn zabroniony miał charakter incydentalny w jej życiu; jakakolwiek, choćby najniższa kara wymierzona jej w realiach sprawy, stanowiłaby prostą odpłatę i nie służyłaby indywidualizacji odpowiedzialności karnej oskarżonej; innymi słowy sięganie po sankcję karną wobec osoby, która niemal całe życie nie naruszała porządku prawnego, należało uznać za rozstrzygnięcie rażąco niesprawiedliwe; trudno doszukać się szczególnych okoliczności, które nakazywałyby sięgnąć po sankcję karną przy ocenie zachowania oskarżonej; dlatego też sąd na podstawie art. 66 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umorzył na okres próby 2 lat.

W ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszej sprawie zachodzą bowiem przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonej. Z treści przepisu art. 66 § 1 k.k. w sposób jasny wynika jakie muszą być spełnione kumulatywnie przesłanki, aby sąd mógł warunkowo umorzyć postępowanie karne, po pierwsze wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, po drugie okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, po trzecie oskarżona nie była karana za przestępstwo umyślne, po czwarte postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W niniejszej sprawie w oczywisty sposób spełnione zostały trzy

ostatnie przesłanki, natomiast przyjęcie przez Sąd I instancji, że nie spełniona została przesłanka nieznacności winy i społecznej szkodliwości czynu, budzi poważne zastrzeżenia sądu odwoławczego.

O stopniu społecznej szkodliwości mają decydować wyłącznie okoliczności związane z czynem i to zarówno natury przedmiotowej, jak i podmiotowej (por. W. Wróbel, A. Zoll, Polskie prawo karne. Część ogólna, Kraków 2010, s. 310 - 312). W orzecznictwie podkreśla się przy tym, że art. 115 § 2 k.k., który zawiera zamknięty katalog kryteriów oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu, nie pozostawia wątpliwości, że dominujące znacznie mają okoliczności z zakresu strony przedmiotowej, a pominięto natomiast okoliczności związane z samym podmiotem czynu, tj. sprawcą, takie jak: wiek, opinia, właściwości i warunki osobiste, które wpływają na wymiar kary (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2008 r., V KK 1/08, R-OSNKW 2008, poz. 1325). Uznać zatem trzeba, że okoliczności z zakresu strony przedmiotowej mają znaczenie dominujące w porównaniu z przesłankami strony podmiotowej.

Sąd Okręgowy po analizie wszystkich okoliczności sprawy doszedł do wniosku, że zarówno stopień winy oskarżonej jak i stopień społecznej szkodliwości zarzucanego czynu M. U. należy uznać za nieznaczny. W przypadku przypisanego oskarżonej czynu Sąd odwoławczy stwierdził występowanie istotnych elementów łagodzących, zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych; ładunek strony przedmiotowej i podmiotowej

wyrażał się łagodniejszym splotem okoliczności w jakich doszło do przestępstwa; istotne znaczenie miały zwłaszcza: niewielki rozmiar wyrządzonej pokrzywdzonemu krzywd, okoliczności popełnienia przestępstwa, czyn oskarżonej miały charakter sporadyczny, nie był drastyczny. Znamienne i doniosłe było oświadczenie oskarżonej na rozprawie odwoławczej gdzie przyznała, że ” pierwszy raz miała do czynienia z taką sytuacją, wszystko działo się w jej domu i być może zareagowała zbyt emocjonuje, w miejscu publicznym na pewno tak by nie zareagowała na interwencję policji „ ; jednocześnie wyraziła ubolewanie w związku z zaistniałym zdarzeniem i alternatywnie wniosła „ o warunkowe umorzenie postępowania, ponieważ jest niekarana, żyła zgodnie z prawem, a ewentualny wyrok skazujący pozbawi ją pracy, przekreśli jej wieloletnią karierę zawodową urzędnika samorządowego, pracuje w Urzędzie Miasta w B.”.

Finalnie zatem powyższe argumenty a także istnienie przesłanki pozytywnej prognozy wobec oskarżonej, wręcz pominiętej przez sąd I instancji, gdy zdarzenie miało absolutnie incydentalny charakter w życiu oskarżonej a jej postawa, właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa, przekonują o zasadności warunkowego umorzenia postępowania.

Wniosek

<p>Obrońca wniosł „ o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów,</p> <p>ewentualnie, w razie nie przychylenia się przez Sąd do powyższego wniosku:</p> <p>na podstawie art. 66 §1 k.k. w zw. z art. 67 §1 k.k. o warunkowe umorzenie postępowania.</p> <p>Oskarżona wniosła o uniewinnienie a na rozprawie odwoławczej przychyliła się do ewentualnego wniosku obrońcy o warunkowe umorzenie postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec ustaleń i argumentacji Sądu Rejonowego skarżący nie przedstawili przekonującej argumentacji pozwalającej na zmianę zaskarżonego wyroku w postulowanym zakresie. Apelacje zawierają odmienną a przy tym głoślowną ocenę dowodów, korzystną dla oskarżonej i sprowadzają się do stwierdzenia, że dowody „niekorzystne” dla oskarżonej w szczególności zeznania funkcjonariuszy policji, są niewiarygodne i należy odmówić dania im wiary, a uznać za wiarygodne odmienne twierdzenia oskarżonej.</p> <p>Nie ma żadnych podstaw do negowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie zawinienia oskarżonej o co do przypisanego jej czynu.</p>		

Zasadny jest wniosek skarżących o zmianę wyroku przez orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonej. W przypadku przypisanego oskarżonej czynu Sąd odwoławczy stwierdził występowanie istotnych elementów łagodzących, zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych; ładunek strony przedmiotowej i podmiotowej wyrażał się łagodniejszym splotem okoliczności w jakich doszło do przestępstwa; istotne znaczenie miały zwłaszcza, okoliczności popełnienia przestępstwa; czyn oskarżonej miał charakter sporadyczny, nie był drastycznym.

Wobec oskarżonej M. U. zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania; jest bowiem sprawcą, co do której w oczywisty sposób istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

<i>Ustalenia o sprawstwie i zawinieniu oskarżonej w zakresie przypisanego jej czynu</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Argumentacja jak wyżej. W powyższym zakresie brak było podstaw do ingerencji sądu odwoławczego w orzeczenie pierwszoinstancyjne z uwagi na prawidłowość dokonanej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów a w konsekwencji na zasadność poczynionych ustaleń faktycznych.	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że: - uznając, że oskarżona M. U. dopuściła się czynu opisanego w pkt 1 czym wyczerpała ustawowe znamiona zarzucanego jej czynu tj. występku z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk na zasadzie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarżono na okres próby 2 lat, - na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 43a § 1 kk zasądzono od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 złotych, - w pkt 2 na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązano oskarżoną do uiszczenia na rzecz pokrzywdzonego A. G. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 1.000, złotych w terminie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wobec oskarżonego zachodzą przesłanki pozwalające na warunkowe umorzenie postępowania; nie jest ona osobą zdemoralizowaną a popełniony czyn zabroniony miał charakter incydentalny w jej życiu; jakakolwiek, choćby najniższa kara wymierzona jej w realiach sprawy, stanowiłaby prostą odpłatę i nie służyłaby indywidualizacji odpowiedzialności karnej oskarżonej;	

innymi słowy sięganie po sankcję karną wobec osoby , która niemal całe życie nie naruszała porządku prawnego, należało uznać za rozstrzygnięcie rażąco niesprawiedliwe; trudno doszukać się szczególnych okoliczności, które nakazywałyby sięgnąć po sankcję karną przy ocenie zachowania oskarżonej; dlatego też sąd na podstawie art. 66 § 1 k.k.i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umorzył na okres próby 2 lat, a na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 3.000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; orzekając zasadność tego świadczenia sąd miał na uwadze, że będzie to stanowiło realną dolegliwość dla oskarżonej oraz będzie miało wymiar wychowawczy oraz uwzględnia jej sytuację finansową.

W sprawie, mając na uwadze zachowanie oskarżonej będące przedmiotem osądu, doznana przez pokrzywdzonego szkoda miała charakter niemajątkowy (krzywda). Zatem zaistniały przesłanki do nałożenia na oskarżoną obowiązku naprawienia krzywdy - pod postacią zadośćuczynienia. Co do wysokości w pełni aktualna jest argumentacja Sądu I instancji na str. 15-16 uzasadnienia. Orzekając obowiązek zadośćuczynienia jako środek probacyjny w ramach art. 67 § 3, sąd określa termin wykonania go, który może nie pokrywać się z terminem uprawomocnienia się orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania (zob. M. Siwek, glosa..., s. 256).

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art.636§1 k.p.k. Skoro to oskarżona spowodowała postępowanie odwoławcze to wobec nieuwzględnienia co do zasady środków odwoławczych oskarżonej i jej obrońcy, to ona ponosi jego koszty. Opłatę za obie instancje wymierzono w oparciu o przepis art. 7 i art. 10 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.o opłatach w sprawach karnych

7. PODPIS

